

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

En Maura va posar fi al debat Nozaleda, declarant-se democrata y partidari de que 'l poder públich emani del sufragi universal. Recordant-se de que havia sigut sagastí, va imitar a don Práxedes, qu' en els cassos apurats treya 'l morrió de miliciano nacional.

Es aquest un recurs oratori com un altre qualsevol; pero aixís com a n' en Sagasta fins a cert punt li estava bé, a n' en Maura se li despegua. En Sagasta havia sigut masó, y en Maura es jesuïta. Quan el dissapte anà a confessarse, com té per costum cada senmana, es mes que segur que 'l Pare No-sé-cuants li diria:—Molt bé, fill meu, molt bé. Aquestes declaracions democràtiques son acceptas a la causa de la santa religió, quan se fan *ad majorem Dei gloriam* y ab el propòsit decidit de fer servir la democracia pera combatre als demòcratas y destruir las sevas aspiracions.

Mónita jesuítica pura, y mónita per cert ben burda. Perque encare ressonava l' eco de las declaracions mauristas en honor dels procediments democràtics, que ja a Madrid se cometían las mes escandalosas arbitrariedades. El distingit propagandista Sr. Dorado era obsequiat per una copla de joves ab una serenata, y 'ls agents del *desordre* públich, pretextant qu' era alló una manifestació, la prohibiren. Se trasladaren els músichs al interior de un Cassino Republicá y allí, junt ab el Sr. Dorado, sigueren detinguts per haver tocat *La Marsellesa*. Tocar l' himne nacional francès es un delictes en la nostra Espanya democrática maurista.

El governador enviá els detinguts a la Presó modelo, y com sigui que a l' hora que marcan las lleys no s' hagués elevat a presó la detenció efectuada, el director de la Presó, cumplint els debers que la ley li imposa, anava a deixarlos en llibertat; pero sigué objecte de las repreensions dels seus superiors, que una vegada disparats per la pendent de l' arbitrariedad, no 's paran en barras ni en consideracions legals.

Contra 'ls *meetings* republicans se torna a exercir un rigor tan abusi com impertinent. Qualsevol agent de la policia se creu facultat per interrompre'ls y perturbarlos, y es una gloria per ells detenir als oradors y entregarlos als tribunals.

Aquesta es la democracia que preconisava 'l senyor Maura, que no sembla sino qu' en aquest punt té 'l propòsit de deixar petits a ne 'n Villaverde y en García Alix.

La fetxa memorable del 11 de febrer ha remogut de tal manera la bilis dels governants, que ha sigut prohibida tota mena de manifestacions públicas. Fa bé 'l govern si creu qu' es perillós mentar la soga en la casa del penjat. Pero farà millor el partit republicá vigorisant las sevas energias y acumulant tots els elements necessaris per acabar ab un estat de cosas tan vergonyós. En Maura en lloch de treure'ns forsa, encare 'ns ne dona. Força y rahó. Es un insensat que no vol comprendre els efectes explosius que 's produheixen en els pobles, quan se 'ls tanca la vàlvula de seguretat de las lícitas expansions.

Ab la seva llengua y ab la seva majoria que l' aplaudeix incondicionalment, creu ell tenirho tot pera tirar endavant en els seus propòsits.

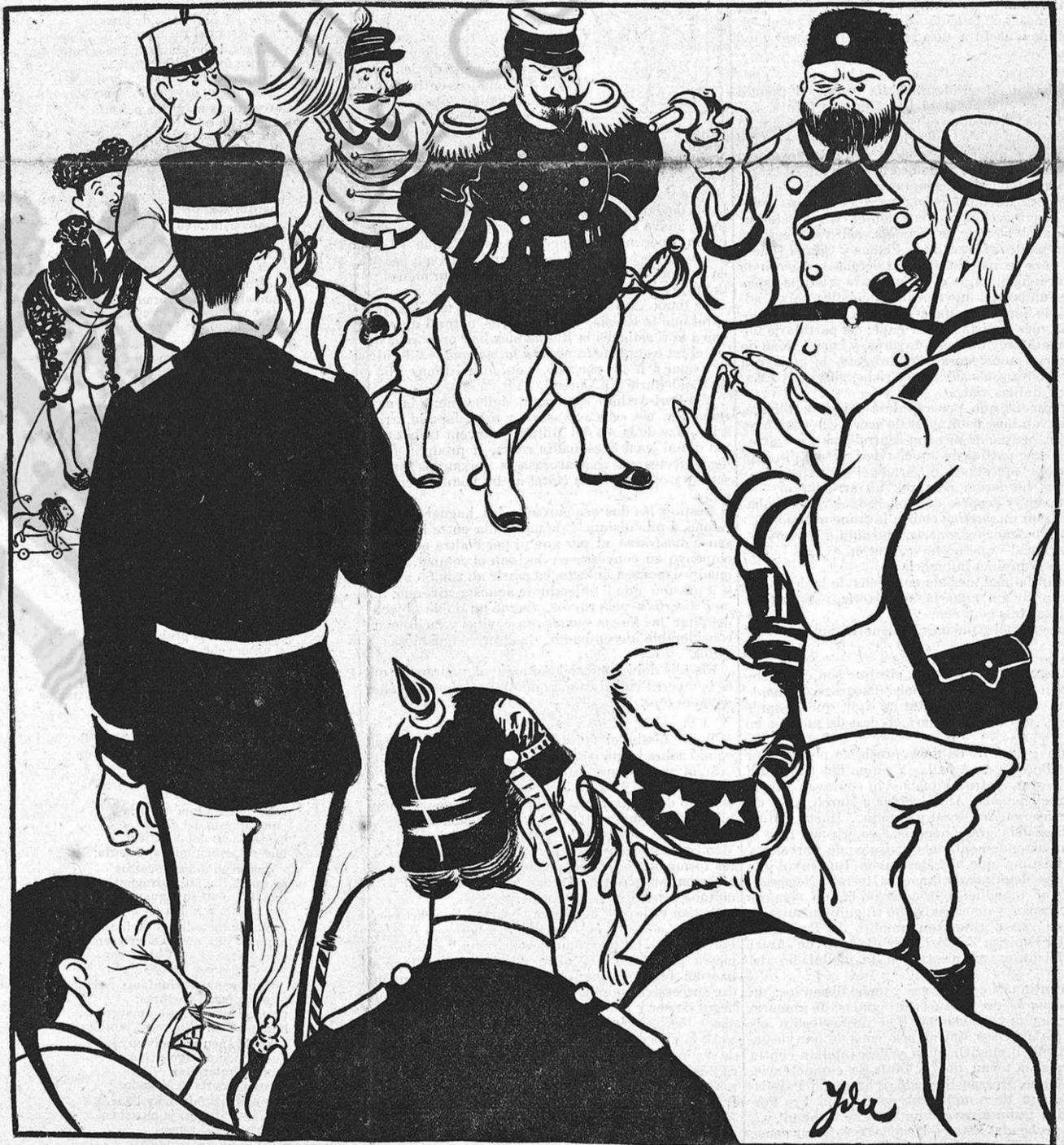
L' altre dia la majoria badava. En Romanones s' aprofitá de l' ausencia de un gran número de diputats mauristas, pera presentar una proposició incidental. Y en Romero Robledo, sense més ni més, va alsar la sessió. De manera que per amparar al

govern en els seus errors y fins en els seus descuits, ja no 's té en compte res, ni lo que prescriuen els reglaments de la Cámara.

A la sessió següent, en Romero Robledo sigué passat per la carrera de baquetas de una proposició de censura, tant més motivada, quan ell declará sen-

se 'l menor empaig, que creya ocupar la presidencia del Congrés, per estar en tots els cassos al servey y a la entera devoció del govern y de la majoria.

El desafío rus-japonés

La lluyta ja ha comensat
las naciones forman el corro.

¡Veyám a qui haurán de dur
a la Casa de Socorro!

Aquesta, com es natural, l'absolgué ab els seus vots i ab els seus aplausos, quedant una vegada més afermat que l'despotisme gubernamental conta ab la incondicional adhesió de un cos de alabarderos de nou género, arrancat de las urnas, pels medis qu'emplean á Espanya 'ls governs, quan volen guanyar unas eleccions.

Aixís ab aquest encadenament de abusos y de tropelías s' está realisant la revolució desde dalt, tal com se realisava l'any 1867 y 68. Las circunstancias son idénticas y fins els homes se semblan.

González Brabo = Maura.

Nozalea = Pare Claret.

A iguals causas, iguals efectes.

PEP BULLANGA

La franc-masonería clerical

És molt natural que 'ls neos de tots els colors y de tots els pelatjes se sentin reanimats al calor de protecció que 'ls brinda l'atlot mallorquí desde la presidencia del govern.

Ha bastat la seva campanya en defensa del frare Nozalea pera que tots sortissin del cau, lo mateix els

escursions que 'ls escorpins, igual els llargandaixos que las sargantanas.

—Tots som uns!—han dit al trobarse reunits.—Tots som reptils, animals rastrers y de sanch freda.

Especialment á Barcelona ha prés la cosa un carácter curiós.

Feya temps que 's perseguia aquí l'propòsit de operar una gran concentració d'elements reaccionaris, ab el fi de contrarrestar els progressos creixents de las forasas republicanas y de tots els amants de las ideas progressivas. Ja varen tractar de realisarho en las últimas eleccions municipals, y cansats de barallarse ells ab ells, á última hora se sumaren ab els regionalistas. Baix l'etiqueta de la gent de bé 's formá l'gran farcell de las malas passions antidemocráticas. Pero la riuhada republicana l'arrastará á tomballons ab foras impetuosa, esbutifarrantlo y deixant pels marges la meytat de la farda que contenia. 30 mil vots contra 13 mil demostraren una vegada més que la ciutat de Barcelona no vol ser, ni serà may pastura dels reptils de la reacció y del clericalisme.

Pero ha vingut en Maura, s'ha cenyit el mandil de pastisser y ha posat el llevat de una futura guerra religiosa. Aquest es el regalo que 'ns prepara, si se li dona temps de pastarlo y enforarlo, l'home funest que s'havia compromés á fer la revolució desde dalt. ¡Bonica, rebónica li va sortir la tal revolució que havia de regenerar á Espanya!

A manera de una revista pera contar las sevas forasas, els reaccionaris barcelonins varen celebrar diumenje el meeting de *Novetats*. Allí van reunirse tots: els pantorrillistas de 'n Planas y Casals, que á última hora se 'ns ha tornat un defensor acérrim de la santa religió, y que si no 's detura á temps capás será de fundar una nova ordre monástica baix l'advocació de Santa Tupinada y Sant Xanullo; els nocedalins, més papistas que 'l Papa; els partidaris impenitents del rey de las húngaras, y com á nexxe de la conxorxa monstruosa, els perdigots, la gent com cal, els ilustrats, els sabís y 'ls richs, ab vistas á Europa... ¡Y quinas vistas!

Naturalment que per reunirse sense barallarse, necessitaven buscar un punt de acort. El polítich no podia ser, porque 'ls uns son centralistas y 'ls altres regionalistas; partidaris aquells de l'actual dinastía y defensors aquests de 'n Carlets el de Venecia... ¡Cóm ens ho farém, cóm ens ho arreglarém?—se preguntavan, y després de molt rumiar varen trobarho.—Farém un meeting contra la franc-masonería.

Contra la franc-masonería, que aquí á Espanya—per desgracia!—casi no té realitat, ni avuy á lo menos, la més mínima influencia.

No 'ls hi faltava més als enémichs de la democracia que apelar á n' aquesta superxeria, pera acabar-se de pintar tals com son.

¡La masonería! ¿Qué més masonería que la seva?

En el meeting de diumenje, ells que son enémichs de las reunions populars y dels discursos de flamarada, van exercir ab amplitud un dret, que després de tot se 'ls deu respectar: el dret de posarse en ridícul.

¡Y quin goig feya la mesa presidida pel senador perdigot Bertrán de Amat!... ¡Y quina fila 'ls que allí li feyan costat, entre 'ls quals s'hi contavan els diputats regionalistas Albó y Soler y March, y 'ls diputats conservadors Rosal y Huelin!... Hasta l'Huelin, l'home dels grans negocis... espirituals com el projectat arrendament dels consums de Barcelona. ¡Quina llástima que hi faltessin en Russinyol y la gloria més lleítima de la nostra terra!... Necessari será que s'hi adhereixin desseguida, no siga cas que 'ls companys de causa 'ls ho tinguin en retret.

La sessió va obrirse 'en nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu Zanto. (El Sr. Bertrán de Amat com palzipot, es un mestre en la modulació del ceceo.)

Y á continuació discursos y més discursos: un verdader *macht* de paraulas groixudas, de amenasas, de insults y grosserías. Ben llestos están els predicaires furiosos, que ab sos cops de puny estabellan el cubell místich, quan se descantellan contra 'ls liberals. Ja tenen qu'ls hi fa la competencia. El Pare Mans, Mossén Brugada, l'hermano Parellada, qu' es un lech molt brut de llengua, Fra Fortuny y dos trabucaires carcundas, Fra Junyent y 'l serafich prebendat Estanyol, capás de sostenir sense que li escapi l'riure, la tassis de que no es bon espanyol, ni bon catalá, qui no pensi com ell.

Per aquests oradors sagrats sapiguerem que no tenen una patria com tots els espanyols, sino tres

que son: Espanya, Roma y 'l Cel. Ja veuen si están ben assurtits de patrias.

Y després vingueren las conclusions. Una cosa molt senzilla y molt arreglada: posarse en tot y per tot á las ordres del Papa; demanar al govern que persegueixi á la masonería; difundir per tot arreu l'unió antimasonica; conquistar tot quant sigui possible á las classes obreras; impedir l'establiment d'escolas laicas... y treballar porque signin ells y sols ells els que aquí á Espanya, á lo menos, remenin las cireras y tallin el bacallá.

Algú creya que 'ls elements liberals y democráticos haurían anat á perturbar el meeting de la masonería clerical. Fins no faltava qui temia que la cosa acabés á garrotadas.

La veritat es que no val la pena ni de que se 'ls perturbi, ni de que se 'ls contesti ab arguments de vara de freixa.

El mer fet de acudir al meeting, á la propaganda, á l'expansió 'ls absolt de tota contrarietat. Desde l'moment que 's valen dels mateixos medis qu'emplean els liberals, els democratas, els progressius, ningú podrá negar que 's tiran terra als ulls. ¿A qui anirán á fer creure, en lo successiu, que 'ls procediments democráticos son tan dolents y perversos, quan ells mateixos no vacilan en utilitzarlos?

En aquest concepte més que per ells treballan per nosaltres. Tanta foras, tanta vida tenen ja avuy aquests procediments, que fins han arrelat en la terra migrada y estéril dels que sustentan las més abominables preocupacions.

Ells podrán fer ab tota llibertat la seva propaganda, com ab tota llibertat farém nosaltres la nostra. Lo que no tolerarém may es que s'estableixi un peu de desigualtat. Y menos encare estém disposats á consentir la preponderancia de una conjura nefanda y ominosa, que aspiri á fer á Espanya l'patrimoni del clericalisme.

Si algún día 's fa precís sostenir una guerra religiosa, la sostindrem sense recular. Y no 'ns han d'espantar ni tots els Mauras, ni tots els Miuras que 's posin al servey del retrocés. Procurarém donar gust als clericals, enviantlos lo més aviat possible, á la seva tercera patria, al cel.

Y en aquesta tasca no 'ns han de faltar las simpatías y l'apoyo de tot lo mon civilisat.

P. K.

La guerra entre 'l rus y 'l jap

OT de un plegat s'ha romput el foch entre 'ls russos y 'ls japonesos; y s'ha romput sense la previa declaració de guerra, ab sols el rompiment de las relaciones diplomáticas entre las dos potencias beligerants.

Tot just hi ha hagut temps de dir:—Renyits!—que ja ha ressonat la primera pinya.

El Japó va pendre la iniciativa del rompiment, veure que després de tres setmanas d'espera, la Russia no havia contestat á la seva última nota, ab la particularitat de que mentres demorava la contesta, anava acumulant poderosos elements de combat tant per mar com per terra. Encare que 'l Japó, per la seva part, no 's descuidava tampoch; porque en aquesta classe de negocis, qui més qui menos tothom juga brut.

De totes maneres, creyentse 'l Japó més ben preparat que la Russia, y en l'interés natural d'evitar que á la fi estigués la Russia més ben preparada qu'ell, el fet es que de la *noche á la mañana*, va decidir-se á anar á Roma por todo, y qui diu á Roma, diu á la Mandchuria y á Corea.

Y á Port-Arthur va dirigir sigilosament la seva esquadra, els seus acorassats y torpeders: hi arribá á las onze de la nit del dilluns y havent trobat com qui diu al jas á la esquadra russa, li produhí grans desperfectes en tres acorassats deixantlos fora de servey y obsequiá á la ciutat ab un bombeig en tota regla.

Després las dos esquadras se las hagueren llarga estona, á una distancia de una milla entre las dos y sense mostrarse ni per una ni per l'altra part gran empenyo en convertir en decisiu el combat. La esquadra japonesa, intacta, va partir ab rumbo al Sud, y 's presúm que l'objectiu de aquesta diversió, *tan poch divertida* pels russos, tingué un doble objecte: debilitar las forasas navals moscovitas y facilitar un considerable desembarc de tropas japonesas á Corea.

Els fills del imperi del Sol naixent, podrán dir qu' es ben cert l'adagi catalá que diu: «*Qui pega primer pega dos cops.*»

Y ara fassin el favor de no demanarme la meva opinió sobre la guerra.

Si 'm preguntan ¿qui té rahó? els respondré que ni 'l Japó ni la Russia; que tots dos tenen culpa. L'ambició de l'una y de l'altra potencia venia traduhintse feya temps ab l'afany de apoderarse de territoris que no eran de la Russia ni del Japó. La Mandchuria pertany á la Xina, y la Peninsula de Corea forma un estat independent fins á cert punt, es á dir: en tot quant ho permet la seva debilitat y 'ls mútuos rezelos de las potencias.

Podían el Japó y la Russia posarse de acort pera quedarse aquesta la Mandchuria y la Corea l'altre. Pero 'ls dos païssos amenassats de un' aneixió son massa prop l'un de l'altre, y la Russia y 'l Japó s'haurían fet nosa quan haguessin tractat d'empendre successivas menjadas. Un día ó altre hi haurían hagut de ser y han preferit comensar las castanyas desde bon principi.

Ab la guerra hi va involucrada la preponderancia de dos rasses distintas en l'Extrem Orient: la blanca y la groga. No sé fins á quin punt se pot considerar que hi van també involucradas dugas políticas: Russia representa las institucions autocráticas y 'l Japó las constitucionals. En menos de cinquanta anys las ha adoptadas y ha sapigut ferlas arrelar, adaptantse, ab maravellosa rapidés, la civilisació y 'ls progressos del mon occidental. Es el japonés un poble que no cabent en las islas que ocupa busca una natural expansió en el continent. Si arriba á rea-

lisar els seus somnis d'exercir sobre la Xina una influencia decisiva, la rassa groga, fins avuy preterida, sortirà del seu ensopiment y pesará de una manera considerable en els destins del mon.

El principal perill de la guerra estriba en que s'hi barrejin algunas otras potencias. La Fransa es l'aliada de la Russia, y 'l Inglaterra ho es del Japó. Si la Russia requereix y troba quart y ajuda, la Inglaterra prestará decididament el seu concurs á la nació japonesa. Aixís está convingut. Llavoras la guerra ja no 's limitarà sols al Mar groch, sino que 's generalisarà per tot el mon. ¿Y qu' farán llavoras els Estats Units y algunas otras potencias que á pesar de sas declaracions de neutralitat, no han donat á entendre quin partit pendrían si sobrevinguessin ulteriors complicacions?

La millor esperansa en pró de la limitació de la guerra y de que la seva duració será curta, depén de lo cara que surt, dats els poderosos medis que s'emplean. En poch temps de hostilitarse, la nació més rica s'arruina inevitablement. En aquest litigi las costas poden importar immensament més que la quantía de lo que 's pledeja.

Tot aixó deu el mon als progressos materials de la civilisació. La guerra, per lo cara y lo mortífera, acabarà per ferse completament impossible. Més laudable sería que s'alcansés el mateix resultat, no per l'importancia dels armaments, sino per l'influencia de la rahó y de la reflexió y per l'amor pur y desinteressat á la Justicia.

Aixó no 's conseguirá, fins que 'ls pobles degudament ilustrats, no sentin altra ambició que la de viure en pau y siguin árbitres en absolt dels seus destins, es á dir: quan no tinguin poders gerárquichs que 'ls dominin y 'ls aixussin els uns contra dels altres.

Aixó no 's conseguirá fins que 'l mon enter constitueixi una sola nació y formin els sers humans una sola familia.

P. DEL O.

A UN JAPONÉS

CONSELLS D'AMICH

¡Conque es vritat que donant la rahó al militarisme heu resolt rómpreus la crisma ab els nés de Pere el Gran?

¡El dol y prudent Japó decidintse á aná á la guerra, total per si un tros de terra ha de ser del rus ó no!...

Tant de bo que á Budha accepte vostre furor bélich sigui, pero permeteu que us digui que m'heu caygut del concepte, y que ja may més per mí seréu en tals trulls ficats, els japonesos trempats que hi vist al *Kikiriki*.

La qüestió així plantejada y anant sempre al fi de bé, vull dirvos lo qu'heu de fé per prosseguir la jugada.

advertint que qui enrahona, en materia d'estofats y per má agena propinat, sab molt bé 'l pa que s'hi dona.

Nosaltres també anys enrera, embarcats innocentment, varem volgué fé 'l valent per l'honor de la bandera, y á pesar de que som braus y molts descendim del Cid, varem surtir del bullit sense honor... y plens de blas.

Vol dir, donchs que 'ls fets aquells, si bé 'ns van portá un fracás, ens han posat en el cas de poguer donar consells.

Desde luego us recomano que, calmant la vostra furia, avans d'entrá á la Mandchuria primé us procureu un plano.

No feu com els que manavan la nostra gent, que corrian... y al cap-de-vall no sabían d'hont venían ni hont anavan.

Eviteu que 'ls capellans vostre exércit beneheixin y en els ports el despedeixin ab els seus funestos cants.

Es una cosa probada y ni un sol cop desmentida; tropa per ells benehida, ja se sab, tropa estobada.

Dels richs que ab pendóns y trastos s'esbravin fent el patriota, preneune una exacta nota per quan toqui pagá 'ls gastos;

perque al món hi ha baladrers qu' en situacions aflictivas son molt bons per donar vivas, pero no donan diners.

Si obteniu una victoria com aquesta del *debut*, canteu ab noble actitud mes no arneu massa cridoria;

que solen donarse cassos en que 'l lluytadó arrogant que 'l dematí surt guanyant cap al tart li inflan els nassos.

No us fíeu de las nacions que per sota má us engrescan: ellas miran si aquí hi pescan, y lo demés son rahóns.

Si us veuen triufants y richs, totes us farán posturas; mes, que us vinguin amarguras, ¡qué poch ne tindreu d'amichs!

En fi, aneu ab molt cuydado que 'l joch es algo exposat: salut y fraternitat y tants recorts al Mikado.

Que no us falti may l'arró, y en mitj de tot, ja ha sabeu, voldría que si rebeu el tanto no fos molt gros.

C. GUMA

A torna á ser prohibit el crit de «¡Visca la República!»

Senyal de que 'l govern de 'n Maura-Sánchez Guerra ha heretat del govern Villaverde-García Alix, aquella nerviositat morbosa, sintoma inequívoc de una fatal dolencia.

El malalt que la sufreix se figura que un crit el pot tirar á ca 'n Taps.

No cridarém «¡Visca la República!» porque no es necessari. Al prohibir aquest crit el govern produheix un efecte molt mes eficaç que 'l que obtindríam nosaltres donantlo.

De totes maneres la República vindrá... ¡y viurá!

Uns bolsistas de Madrid van suscriure un missatge de felicitació á n' en Maura.

Y tot desseguida uns altres bolsistas ne varen suscriure un altre protestant de que á la Bolsa 's realisin actes de aquesta naturalesa.

Ben mirat, els últims tenen rahó, tota vegada que 'l defensor del tío Nozalea no es valor cotisabile.

Es abominable lo que contan alguns periódichs. Contra la voluntat dels seus pares una nena de 11 anys va ser tancada en l'Assilo del Bon Pastor, y de allí sigué conduhida al Hospital de la Santa Creu malalta, segons pretenían, de verola.

Acudí son pare á visitarla, y se la troba afectada no de verola sino de un altre mal, qu' exigeix el cuidado del mateix facultatiu que assisteix á las donas públicas.

El pare ha anat á visitar á diversos periódichs relatant el fet, y reclamant que 's fassi llum y justicia.

¡Llum y justicia en aquests cassos!... ¡No es poch lo que demana aquest bon home!... ¿No sab per ventura lo que arriba á cubrir la tapadora de la masonería mística?

La *Correspondencia Militar*, alsa la punta de un vel, y 'ns ensenya un espectacle molt edificant:

«La campanya de Cuba nos fué adversa por la falta del ferrocarril central.

«Este no se hizo por la sola razón de que habia de protegerse el comercio de cabotaje.

«La empresa más poderosa del cabotaje era la del conde de la Mortera.

«El conde de la Mortera fué más tarde consuegro del Sr. Maura.»

¡Ja veuen si 'n té Espanya de motius de agrañiment ab un home que conta en la seva parentela, desde 'l célebre Ribot, el de las cartillas, fins al empergorotat conde de la Mortera, el del comer de cabotaje de Cuba!

Aquests no son frares, veritat; pero ¡quins frares!

Notable, eloquent, nutrit de datos y molt rich en punts de vista de manifesta utilitat resulta ser el discurs pronunciat pel diputat republicá Sr. Zulueta, relatiu á las relaciones comercials entre Espanya y América.

Y no obstant, els ministres de la monarquia no han sabut respondreli, sino ab una serie de conceptes tan insustancials com rutinaris.

Major proba no podían donar de la seva impericia y de la seva ignorancia; com també de que ab ells no hi ha remey pera la pobra Espanya.

El govern ha prohibit tota mena de manifestacions públicas en conmemoració de la fetxa del 11 de febrer.

Li dol y li causa alarma que 'l poble recordi un succés que tant y tant li interessa tenirlo sempre present. Aquest succés es pel poble una esperansa, y pel govern una pesadilla.

Pero totes las prohibicions han de resultar al cap-de-vall inútils. Y quant mes las extremi, pitjor per ell, en quant s'avivaran més y més y estarán més y més justificats els nobles afanys de l'Espanya republicana.

El cangulo de 'n Maura val mes que tots els banquets, y parla ab mes eloquencia que tots els discursos republicans.

Els clericals tenen un odi á mort á la franch-masonería. ¡Y tant ingoscent qu' es aquesta institució, sobre tot á Espanya, la terra clásica dels panderos y de las castanyolas!

En certa manera els clericals indican el camí que s'hauria de seguir.

El camí de la reorganización sólida y seria de aquesta forsa, fins á conseguir que tingui aquí una influencia igual ó superior á la que ha tingut en la vehina República francesa.

Per graduar ben bé lo que pensan y lo que senten els estudiants de las Universitats, no n' hi ha prou ab que las visiti el rey.

El punt de comparació precís y exacte no podrá existir fins el dia en que las visiti la República.

Unicament alashoras se posará en clar en quin dels dos cassos l'entusiasme dels estudiants ratlla á major altura.

Jo 'm creya que ab la mort del Sr. Laribal y ab la desaparició de la privansa que sobre d'ell venían exercint certs redactors del *Diluví*, aquest periódich s'hauria corretgit de la mala costum de fer causa comú en tot y per tot ab els periódichs del trust anti-republicá. Pero me n' he emportat xasco.

Vacant la plassa de inspector de Consums, la comissió s'havía fixat per omplirla ab l'honradíssim Palet de Rubí. Precisa saber que 'n Palet no l'havía sollicitada: que la comissió li oferí y li suplicá que l'acceptés, tenint plena y absoluta confiansa en la seva aptitud, en el seu zel y en la seva probitat.

Donchs *El Diluví* y tots els periódichs del trust anti-republicá s'han inventat una historia plena de patranys, per impedir la realisació de un pensament tan acertat. Han comensat per ocultar que la plassa estava vacante, y han acabat per afirmar que la comissió al sol y únich objecte de col·locar á n' en Palet

decretava la cessantia de un funcionari honrat. Y aixó no es cert.

El *Diluvi* ha de saber que no hi ha tal cessantia. Ab caràcter de interi ha vingut despenyant el visitador Sr. Pérez la plassa de inspector, y al cessar en aquesta, recobra l'altra, la de visitador, qu' es la seva, y la recobra ab un ofici de gracias reconeixent els seus bons serveys y un augment de sou.

Se comprén que l Sr. Boladeras y ls periódichs reaccionaris s' oposin al nomenclament de n Palet de Rubí per antipatia política, ó per creure, segons se ns ha insinuat, qu' en Palet es un element perillós y de cuidada capás de fer la revolució posantse al davant del personal de consums. Per tan débils tenen a las institucions, que las creuen amenassadas no mes que ab la burxa dels brutos.

Pero que l *Diluvi* participi de aquestas antipatias, y de uns rezelz tan ximplés, no s' comprén, ni s' explica... com no sigui que durí encare la mala ratxa dels que sigueren privats y favorits del Sr. Laribal, qui, segons sembla, ls hi donava carta blanca per tot, fins per tirar al periódich per portas.

A Fransa s' ha perdut el transport *Vienne*. Sortí del port fa prop d' una mesada sense que se n hagi tornat a saber res més. Lo mateix que l nostre *Reina Regente*.

Pero a lo menos el govern de la República s' ha recordat de las desventuradas familias dels infelissos tripulants. Desde l comandant fins al últim mariner han sigut ascendits a un grau, y percibirán aque-l-las, en virtut de aquest ascens, la pensió que ls hi correspón.

Si en lloch de francesos, siguessin espanyols, ipobres familias!... Ja ls ho dirian de missas.

¡Vaya una fila té l capellá Delsor, l' expulsat de Fransa, segons el retrato que n dona *La Perdiu*! Y las senyas escritas corresponen a las gráficas.

L' home—diu—segons sembla es un celta gállich (gállich?... Uix quin fástich) de crani *Uargarut*, de faccions duras, pero esculturals: es ros y d' ulls blau clar, tan aviat de mirada suau, com *esverada y ferma*...

No s' poden sumar mes contraposicions en una sola persona. Tant sols per extrany havian d' expulsarlo.

Pero hi ha mes encare. *La Perdiu* que aquesta vegada no amaga res, segueix dihent:

«L' obra del partit regionalista alsaciá s' ha basat en la resurrecció del esperit local y en la reintegració de tots els elements característichs del seu poble, sobre tot en el catalanisme, que allí com a Catalunya fou un gran factor de l' ànima.»

«Els diputats alsacians lorenosos son en sa majoria nacionals: capellans, com a Irlanda y Polonia; el desinterés del clergue sense familia mirant per ideals mes alts, sembla que s' avé ab la causa de un poble oprimí.»

Si, es veritat: a n' aixó tira l' anacrònic regionalisme, lo mateix a Catalunya, que a Alsacia, a Polonia, a Irlanda y a tot arreu: a reintegrar el catalanisme en l' ànima del poble, desviantlo de las corrents civilisadoras de la Llibertat y de la Rahó.

Els ensotanats, sense familia, son els seus agents mes actius.

La Perdiu al reconeixeho confirma lo que venim dihent fa temps: el regionalisme es l' última maniobra tenebrosa de la secta ultramontana.

Catalunya no es mes que un pretext: la única patria del regionalisme es Roma.

El *Cent'ro Republicano popular* celebra aquesta nit la inauguració solemne del nou local que ha construhit ab els seus propis recursos, al carrer de Roger de Flor, 75 (Camp de n Grassot). A tal efecte s' ha organiat per las 9 del vespre un *meeting* de propaganda en el que hi pendrán part els més distingits oradors del partit republicà.—Demá, diumenge, se farà caritat als pobres de la barriada y a las 9 del vespre s' efectuará una gran vetllada vocal y instrumental.

La inauguració del local de aquest Centre representa un admirable esforç dels nostres correligionaris de aquells barris, obrers en sa inmensa majoria; esforç coronat pel bon éxit que alcansen sempre la constancia y l' entusiasme.

VIDRERAS, 9 de febrer

Els reaccionaris están que trinan ab motiu de que l nou Ajuntament hagi deixat cessant al secretari y al agutzil, ls quals ls servían a la mida del seu gust.

Y ls candidats carlistas de las darreres eleccions y que encare rabían a mes no poder, buscan firmas per la població pera sorprendre la bona fé de alguns vehins y demanar al governador que revocui ls acorts del Ajuntament reposant als citats empleats.

Lo qu' es per ara m' sembla que haurán de tenir una mica de paciencia esperant que puji el Rey de las Húngaras.

SANT FELIU DE LLOBREGAT, 8 de febrer

Es esperada per tothom la festa que prepara en l' Ate-neo de aquesta població la Companyia Infantil composta tota de deixebles de la Academia Lliure que existeix en el vehí poble d' Esplugas.

Creym sens por a equivocarnos que será molt concorreguda ja que diferentes societats assistirán a n' ella y podem assegurar que servirá una vegada mes com a propaganda de la verdadera ensenyansa científica y racional.

LLANSÁ, 8 de febrer

Ab motiu dels molts actes civils que de un temps a aquesta part se venen celebrant en aquesta vila, el nostre remulla-cloacas ha presentat la dimissió.

El dia 10 es la seva fugida, segons va anunciar la senmana passada desde l' cubell de las mentidas; va dir que se n' anava satisfet, y que de aquesta vila res anyorava. A nosaltres ens es igual, senyor corp, que se n' vagi, porque ja sab que la seva sombra ns feya tres cosas. Y ara permetim que li digui aquestas paraulas, ab motiu de dir que res te qu' anyorar de aquesta vila. ¿Vol dir que tampoch anyorará aquellas visitetas nocturnas que rebía de tant en tant? No fem el tonto.

ESPLUGAS DE LLOBREGAT, 9 de febrer

Diumenge passat el mossen convertí l' iglesia en un club revolucionari. Per lo vist l' esmentat rector no pot assistir al mitin antimasonich que ls seus correligionaris celebravan a Barcelona y sentintse ab ganas

Sortint del «meeting» anti-masonich

Després d' haverse esbravat armant un xich de cridoria, se n van entorná al corral... y aquí pau y després gloria.

de fer un discurs furibundo, pujá al cubell y s' desféu en impropis contra la gent liberal y las escolas laicas, sermó guerrero mes propi d' un carrabiner que d' un anomenat ministre de Deu. No s' capíqui ni s' encaparrí; l' Escola Laica anirá endavant, y al revés de vosté y dels seus galifardeus procurarà la verdadera instrucció del poble y la germanó dels que veen instruirse y dignificarse.

Procurarem celebrar mes vetlladas, festas y funcions porque s' ocupi de nosaltres y farém alló que diu l' adagi: «Qui no vol caldo de tassas.» Per lo tant pare Joan, muixoni... y til-la pels nervis.

VILASSAR DE MAR, 9 de febrer

Lo dia 15 del mes passat el comité republicá federal de aquest poble va possessionarse de un espayós local, tenint avuy per títol *Centre federal Democrátich*, el qual, el dia de sa inauguració, sigué molt concorregut per haverhi ingressat gran número de socis. Y ara, segons sembla, alguns reaccionaris no volen ser menos y buscan com uns desesperats socis y socias pera poder inaugurar un *Centre Católich*.

No cal que s' escarrassin qu' en aquesta terra la mala herba no s' hi arrela.

SAMPEDOR, 9 de febrer

El nostre cargol bobé, en vista de que la baba que treya contra las hicas que anavan al ball no li servía pera res, va da ls despatxos a unas quantas. Si m' vol creure no s' a demostri tan tremendo, que n' surtirá perjudicat. Miri que quedará sense abellas al arna y sense xallius.

En una reunió que tingué ab las hicas las invitá a una excursió a Montserrat, encarregantse d' acompanyarlas com altres anys.

¿Tan vellot y encare está per semblants bullangas?

CASTELLBISBAL, 5 de febrer

Ab motiu de la festa major, vá ferse una prédica que ns vá deixar mitj espatarrats. Anunciá l' predicatore

una guerra espantosa, pitjor que la de l' any 8, y digué que ja la teníam a sobre. La guerra aquesta la farán els homes sense fé, els masons, els apóstatas, els ímpios, els qu' escriuen llibres dolents y periódichs escandalosos, els que ab aquestas llibres y aquestas periódichs arrastran a las familias al fondo del precipici... ay, vull dir, del precipici.

Y adoptant ayres de valent, digué ab tó provocador: «¿Qué vinguin!» Y que hi havian de anar, estant com estava parapetat en la trinxera mística. Ja ls ho dirían de procediments judicials als que tal fessin. Era ell, en tot cas, qui al sortir al carrer havia d' embestir a tothom, dat que Castellbisbal es un poble republicá. Pero no vá ferho, porque allí se li hauría pogut respondre com se merexia. S' estimá mes anarse n' a donar compte del dinar, un bon ápat de festa major. Está vist que de valents no n' son mes aquesta tipos, sino quan se veuen dalt del cubell, ó sentats a taula ab la forquilla als dits.

EN ARAS DE LA PAU

UE l' assumpto Nozaleda no ha quedat arreglat, no es cap secret per ningú.

Ni—la veritat sigui dita—tal com l' espinós problema s' ha plantejat, era possible que hi quedés.

La demostració es ben clara. ¿Qué s' proposa l' Govern?

Donar feyna al desocupat ex-arquebisbe de Manilla, designantlo pera omplir la vacant existent avuy en la ciutat de las xufias.

El pinxo de la situació

—El que vulgui alguna cosa, que surti.

¿Qué pretenen las oposicions?

Inhabilitar al pare Nozaleda, privantlo d' anar a ocupar la plassa per la qual el govern l' ha nombrat.

—Jo soch l' amo—diu en Maura—y vull que las mevas disposicions se compleixin.

—Nosaltres som el país—replican las oposicions—y no permetém que aquest nomenclament arribi a ferse efectiu.

—¿Per qué?

—Perque en Nozaleda no mereix el càrrech ab que tú l' obsequias, per aixó, per alló y per lo de més enllá.

—Donchs jo us asseguro que ls meus propósitos anirán endavant, porque lo que diheu del pobre frare no es cert, porque l' principi d' autoritat no pot estar subjecte als vostres capritxos y ans que tot y sobre tot porque a mí m' dona la gana.

—¿Aixó ho veurém!—insisteixen las oposicions.

—¿Vaya si ho veurém!—respón el primer ministre.

Si l' pare Nozaleda volgués pronunciar no més un parell de mots, el conflicte quedaria resolt en un tancar y obrir d' ulls.

Bastaria que digués:

—Renuncio a la mitra de Valencia.

Y ja estaria tot llest.

Pero la boca del humil ex-arquebisbe s' resisteix a preferirlas aquestas paraulas.

Soldat del exercit de Cristo y apóstol de la fé, de tal modo s' ha encarniyat ab l' idea de tenir una diócesis, qu' encare que sigui entre bayonetas y pessos d' artilleria, vol anarla a regir.

Colocat l' assumpto en aquest terreny ¿qué ha de fer el Govern?

Posemnos las mans al pit y analisemho ab imparcialitat serena.

En Maura, després de las prendas que ha deixat anar, no pot retrocedir.

«Costi lo que costi, pesi a qui pesi, en Nozaleda anirá a Valencia.»

¿Cóm quedaria el noble *atlot* davant de l' Europa culta si, menjantse de prompte aquestas paraulas, esborrés ara l' nomenclament y deixés altre cop al modest frare en l' ostracisme ahont desde que va tornar de Manila havia permanescut?

No; ab aixó no hi ha que pensarhi. Un governant es sempre un governant, y no aixís com aixís se falta a sagrats compromisos, solemnement contrets a la fas dels representants de la nació.

En cambi, no cedint ell, las oposicions ¿cóm quedan?

Tants crits, tants juraments, tantas amenassas, ¿poden tenir per únich epílech una retirada vergonyosa, propia sóls de femellas porugas ó d' homes sense conviccions?

¡Impossible!... «La cadira de Valencia no será per en Nozaleda», han dit; y tan alta han aixecat la veu y tantas vegadas han repetit la afirmació, que, só pena de caure en el més gran dels ridículs, no ls queda als senyors de l' esquerra més remey que cumplir la paraula.

Y aquí es quan entro jo ab la meva idea, que considero tan práctica com conciliadora y de la qual estimo que tothom ha de quedarne satisfet.

El Govern, basta que ho hagi dit, vol qu' en Nozaleda sigui bisbe de Valencia.

Per la mateixa poderosa rahó, las oposicions no volen que n' sigui.

¿Quina dificultat hi hauria en partir la diferencia y, sense humiliar al Govern ni envalentonar a las oposicions, nomenar al discutit dominico bisbe, per exemple, de Ceuta?

Tinch per segur que l' empenyo de n' Maura no estriba tant en portar al frare a la ciutat del Turia com en obsequiarlo ab una mitra.

Y m' atreviria a jurar que las oposicions, barrantli al pare Nozaleda las portas de Valencia, considerarian gloriosament terminada la seva campanya.

¡A Ceuta, donchs, a Ceuta! ara que l' temps encare es fresch y l' aclimatació en la plassa africana ha de serli més fácil al ex-patriarca dels tagalos.

D' aquesta manera no hi haurá vensuts ni vencedors.

Ben al contrari; de tal conformitat quedarán trabadas las cosas, que tothom a la vegada podrá alabarse d' haver vensut: en Nozaleda, las oposicions y l' Govern.

—¿Hi passat la meval—dirá en Maura.

—¿Soch bisbe!—exclamará l' bondados dominico.

—Pero t' hem enviat a Ceuta!—replicarán las oposicions.

¿Pot donarse solució més angelicalment pacificadora?

Ara sóls falta que ls que pera portarla a la práctica están autorisats l' acceptin.

Els conspícuos de Madrid tenen la paraula.

FANTÁSTICH

DÍGALI TONTO

PEL AMICH AMADEO SOLÁ

Una vegada era un rey absolut com bon monarca, tenia una filla hermosa primcesa, pro *candidata* per dret diví, al morí l' rey, a la corona daurada.

La tal filla, un xich cap-vert, se permetía la gracia de fer l' amor a un xicot aixirit com una dayna, lleuger com una guineu y pobre com una rata.

El tal no s' mostrava esquerp y accedia a las instancias de la primcesa amorosa pels ulls del pelón cegada quí treballant bé el paper molt sovint s' agenollava davant de sa *magestat* quins brillants l' enlluernava y enlluernat, está clar no sabia l' que s' pescava fins que ja fora de sí y mitj cayentli la baba ab els ulls de compassió sadollats de grossas llágrimas, li va demanar concís y enternidó a la vegada que li deixés arrencar una viola no violada.

encetall pera obtenir el sí forsat del seu pare (no puch dir sí 'ls fills de rey diuhen pare ó diuhen papa).

Lo que després va succehir no 's pot dir, es cosa sagrada y además posa en ridícul y manosseja y esclafa alló que menciona 'l Códich de que 'ls reys son inviolables.

J. COSTA POMÉS

Orador del meeting de Novetats, exclamava:
—Es necessari deslindar els camps: a un costat els amichs de la creu y al altre 'ls seus enemichs.
Pero ¿y qui seran els enemichs de la creu? Tal vegada 'ls amichs de la cara.

Els més felissos de tots resultan ser els que pertanyen a la gent de bé, que son amichs de la cara y de la creu, es a dir: de tota la moneda. Y no tinguin por que 'n deixin caure cap a terra. Per arplegar-las al vol son una especialitat.

Parla en Primo de Rivera en el Senat y diu:
«La culpa de la pérdida de Filipinas la tienen todos los que están aquí y otros que no están.»
¡Bonica manera de aclarir las cosas!
L' autor del Pacte de Biacnabató s' empenya en ficarnos a tots en la seva familia. Ens vol fer passar a tots per primos.

Días enrera signé robat el cotxe que fá 'l servey entre Tárrega y la montanya, per una partida de lladres. Després de haver escurat la butxaca de tots els passatjers, varen fer mutis, sense experimentar el més mínim contratemps en la seva important salut.

¡Gran satisfacció n' han de tenir de aixó 'ls que ab la vista enrera tant suspiran per las reivindicacions de Catalunya!...

Tot indica que tornem als temps patriarcales de D. Joan de Serrallonga!

Medicaments miraculosos,
Tinch a la vista un prospecte de un que n' elaboran els *Hermanos Maristas* y qual nom no cito, per no ajudarlos a fer la propaganda.

Entre las curas realizadas s' hi cita la següent:
«Zaragoza, 7 de Julio de 1893.

«Señor Hermano:
Muy señor mío: Como tenfa mi señora D.ª Dolores moribunda, probé de darle su Solución de....., y fué como aquel que echa aceite en un candil, solamente con dos frascos de medio litro ha quedado tan buena y con tan buen apetito, que parece que Dios ha hecho un milagro, y como varios amigos me han dicho querían participar de tan maravilloso específico, no puedo menos de recomendar a V. me remita a la mayor brevedad veinticuatro botellas del referido específico.

«Entre tanto, disponga como guste de este su seguro, Q. B. S. M.—TOMÁS ANGLÉS.»

Ja veuhen si es miraculós: una senyora moribunda, y no més que ab dos ampollas de mitj litro, fresca y campant, com sí may hagués tingut res.

Pero lo més miraculós no 'es aixó. Lo que no 's concebeix ni s' explica, es que 'ls farmacéutichs espanyols aguantin pacientment la competencia que 'ls hi fan aquests intrusos.

Un piropo dirigit per en Russinyol a la inmensa majoria dels electors de Barcelona, trasmés al *Avi Brusí* per son corresposnal telegráfic:

«Es indudable que son *isidros* los catalanes que dan sus votos al partido republicano.»

Avants, brétols y purria... després, analfabets... y ara al últim, *isidros*.

Pero uns *Isidros*, que a un home tan espavilat com en Russinyol, cada vegada que se celebren eleccions, li amagan l' ou.

A Petersburg el czar tenia preparat un ball, quan se va rebre la noticia de l' atach de la esquadra russa pels torpeders japonesos.

La festa signé suspesa, y reemplasada per una funció religiosa.

—¡El cel hi fassi més que nosaltres!—Aquest es el recurs dels que 'ls hi toca perdre.

Si Buda y 'l Pare Etern se visitan allá en las inmensitats del infinit, de segur que 's dirán:—¡Y que 'n son de ximpls els homes de la terra!

Un monárquich me preguntava:
—¿Qué tal, qué me 'n diu de la visita del rey a la Universitat de Madrid?

—Home, no puch negarli que m' ha agradat. Fet y fet val més que vagi a las Universitats que no a las plassas de toros, y si vol anar a tots dos llocs es més convenient que permaneixi més temps en els temples del saber, qu' en els círcos de la barbarie.

Altras preguntas me va fer el mateix monárquich, que vaig procurar respondre degudament, y que no consigno aquí, perque ab la democracia monárquica que gasta en Maura, 'l més pintat dona una rellicada. Es una democracia com si diguessim de pell de taronja.

De totes maneres, no puch amagar, que no per haver repartit el rey alguns cigarrillos entre 'ls estudiants, deixan de ser, avuy com avuy, els establiments d' ensenyansa espanyols, els pitjor dotats de tot lo món.

La seva escassés de recursos no 's remedia ab cigarrillos.

D' *Home-metxa* va calificar en Junoy a n' en Maura.

Y aquest es el perill, no certament pera nosaltres, sino pera la mina, que a l' hora menos pensada pot reventar.

Hi ha metxas fetas de una materia tan especial, que s' inflaman espontáneament... y en Maura es d' aquestas.

¡Ay dels que no siguin prou amatents a tirarlo a l' aygual!

Apropósit de la guerra russa-japonesa, deya un polítich expert:

—Succeheixi lo que succeheixi, ja sé qui perdrá y qui guanyará. No serán pas els que batallan, sino més aviat els que no s' hi ficen. Perdrá la Xina que té molta porcelana compromesa, y guanyará Inglaterra, que té las unglas molt llargas.

En Sánchez Guerra vá fer agafar a alguns republicans de Madrid que tocavan *La Marsellesa*, en obsequi del Sr. Dorado. Y junt ab els obsequiants va enviar a la presó al obsequiat.

Ja 's coneix que 'n Sánchez Guerra es diputat per Cabra... Y ja ho diu el refrán: «La cabra siempre tira al monte.»

Pero no sempre «todo el monte es orégano.» Pera més informes, pot dirigir-se a n' en García Alix.

El senador Sr. Dánvila, interpellant al govern, pregunta:

—¿Qué representa el Sr. Maura?
Ayay ¿que no ho veu? Avuy representa una comedia. Pero una comedia que a lo millor se pot tornar tragedia.

Se m' ha dit que s' están practicant treballs per organisar a Barcelona una Joventut maurista.

¿Una Joventut tot justament?

Bé, vaja, ja hi caich: deuhen voler dir un *noviciat*.

Rahó tenia la vella del quènto que no 's volia morir perque en el mon se veuhen sempre cosas novas.

Y per cosa nova, novíssima y sorprendent es la que anuncia *El Correo Catalán* ab las següents paraulas:

«Próximamente, Dios mediante, nos ocuparemos de la obra emprendida por un virtuoso y sabio sacerdote

con el fin de aminorar la crisis social por medio de la religión y de la agricultura.»

¡La religión y l' agricultura enlassadas per aminorar la crisis social!... ¡Qui sab!... Pot ser tot se reduheixi a recomenar que 's fumigui ab encens a las plantas que tinguin pugó, y que 's regui ab aygua beneyta als camps que tinguin sed!

Ja era hora de qu' en materia de innovacions científicas, la católica Espanya competís ab las nacions que inventan el telegráfo sense fils, la direcció dels globos, el *radium* y altres bicocas que no val la pena de parlarne.

L' emperador del Marroch ha fet encunyar moneda de llautó, y ha manat que passés com si fos bona. Exasperat el poble s' ha amotinat cometent els mes graves excessos.

En cambi aquí a Espanya ja fa temps que 'ns endossan una moneda qu' encare val menos, materialment, que la del Marroch.

La de aquell imperi quan menos es de metall; la nostra es de paper.

De manera qu' estém fent un paper mes trist que 'ls marroquins. Un paper de banch.

Concepte que tenia en Gamazo de n' Maura.

—El meu cunyat, quan se proposa emprendre una campanya, fa com aquell que montat a caball se fica en una tenda de terrissaire.

Y está clar: no 'n vulguin mes de trencadissa.

Pero per aquí y per tot arreu, ja ho diu el refrán: «Qui trenca, paga.»

Els clericals se queixan amargament de que 'ls regidors republicans de Barcelona hajan suprimit la subvenció per la celebració de la festa religiosa de Sant Sebastiá.

Vamos a veure senyors, y tinguin una mica de memoria, que del mateix Sant Sebastiá 's tracta.

Tenia aquest Sant una plassa a Barcelona, la dels Encants, titulada Plassa de Sant Sebastiá. Y un Ajuntament que no tenia res de republicá, un día, sense mes ni mes va canviarli 'l nom. Y ara aquella Plassa 's titula de *Antonio López*.

¿Com es que 'ls clericals qu' ara alborotan y pro-

LA CARICATURA AL EXTRANJER

COLOMBIA:—¡Ay que 'm fuig el meu Panamá! L' ONCLE SAM:—No t' amohinis: ja 'l he pescat.

Per lo que serveix l' exércit, valdría mes que per formarlo reclutessin a n' aquests pobres inútils, qu' están impossibilitats per guanyarse la vida.

(De Le Charivari.)

L' onze de Febrer

Si 'ls desitjos que sentim realisar de cop podíam,

l' hermosa fetxa d' avuy aixís la celebrariam.

testan, en aquella ocasió no varen dir aquesta boca es meva?

¡Ah! Molt fàcilment s' explica: ells, ara y sempre s' han estimat mes a un milionari que a un sant.

L' escena a Mataró. Una mare devota fins al fanatisme s' entretenia donant torment a una seva filla, sense altre fi ni objecte que ferli contraure mèrits pera guanyar la gloria del cel.

A tals aberracions conduheixen las creencias católicas exacerbadas per la xifladura.

Aixís com hi ha religiosos que predicant la virtut de la pobresa, s' enriqueixen despullant al próxim, també pot haverhi mares, que entusiasmadas ab las excelencias de la mortificació, donguin tortura als seus fills.

Lo que dirán:—Son els fills carn de la nostra carn, y tenen una ventatja, la de que quan ells pateixen, nosaltres no 'ns ne sentim.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Juanito Baldrich, Pepet de la Mel, Un taper de Cassá, A. Meseguer, Lluïset de Viladecans, Musclus, Manuel del Molí, Juan José, José M.ª Juliá, Constantino Alberni, Ramón Gispert, Un alat, Cartám, A. Cararach, Un republicá y J. Llévon: No passa.

Caballers: Ll. Carbó C., F. Joanet y Musclus: Ja han passat.

Caballers: Alejo Miralpeix: La carta no s' ha pogut insertar. Els sellos están a la seva disposició.—Agustí Pastoret: La observació no está mal; pero no té cap novetat. Además el mal nom ja ningú 'ls hi quita, y no es qüestió de variar.—J. Costa Pomés: No hi ha de què. Vosté no amohina may. Rebut y gracias.—Angel Vilanova: De cap a la cartera.—José Gubert: No deixi d' escriure versos, pero sense l' afany de veuresse 'ls publicats. Vosté farà algo de profit, si no s' fa malbé.—Eudalt Sala: N' espigolarém algun epigrama y un parell de xaradas.—Un aficionat mataroní: Tot aixó está mes ben pensat que dit.—F. Joanet: S' aprofitarán.—Quimet de Cuba: Calma y además paciencia. Y no protestar may.—J. Moret de Gracia: Els versos estan bé. Esperarém una oportunitat pera complaure'l.—E. Vidal: Podría estar millor.—M. Vidal Brú: Aixó es de xicot. Per fer versos amorosos s' ha de haver estimat més, y embrutat més paper.—Joseph Rosselló: Rebut y gracias moltas.—P. Napla: La poesia no respón a la intenció.—Amargo: Potser s' aprofiti alguna de las *petitesas*. No deixi d' escriure, pero envihí poch als periodichs; poch y ben triat.—N. N.: ¡Quina brometa mes poca-solta! No se 'n desfas-si d' aquests *xistus*.—Espanyol: Els cantars tenen poca intenció y son curts de gambals.—S. S., P. B., P. G., J. P., Manquet, R. C., J. R., V. R., F. B., y J. G. No 'ns es possible insertar las cartas que 'ns remeten per varios motius.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª